

förfärdigt, utan hvad han äger har han fått genom andra. (Säges isynn. i fråga om gifte.) *För sig s.*, för sig särskilt, för egen person, ensam, utan sällskap, t. ex.: *Han har en kammare för sig s. Lefva för sig s. Tala för (ell. vid) sig s. Jag sade för (ell. vid) mig s. Tänka vid sig s.*, inom sig. *Huset ligger för sig sjelft*, utan att vara omgifvet af andra. *Gå till sig s.*, se *Gå. I och för sig s.*, med afsöndring af allt annat, utan afseende på något annat. (Ordspr.) *S. är god dräng*, man är alltid sjelf mera mån att väl utträtta sina angelägenheter än någon annan. — *Ss. S-bedrägeri, -belåten, -belåtenhet, -förnedring, -förnöjd, -förnöjelse, -försvär, -försörjning, -förvillelse, -mord, -mördare, -mörderska.*

SJELFAKTNING, f. 2. Aktning, som man hyser för sig sjelf, i medvetandet af uppfyllda pligter.

SJELFANTÄNDNING, f. 2. Händelsen, att något af sig sjelft antändes.

SJELFBEBLÄCKARE, m. 3. En, som öfvar sjelfbebläckelse. — *Syn.* Onanist.

SJELFBEBLÄCKELSE, f. 3. Öfvande af otukt med sin egen person. — *Syn.* Onani.

SJELFBEHAG, n. 3. Se *Egenkärllek*.

SJELFBEHAGLIG, a. 2. Se *Egenkär.* — *Sjelfbehagligt*, adv.

SJELFBEHAGLIGHET, f. 3. Se *Sjelfbehag*.

SJELFBEHERRSKNING, f. 2. Egna begärs och sinnesrörelsens beherrskning, välde öfver sig sjelf.

SJELFBESTÅENDE, a. 1. Som består af sig sjelf.

SJELFBESTÅND, n. 3. Bestånd af sig sjelf.

SJELFBEVARELSE, f. 3. Se *Sjelfuppehållelse*.

SJELFBJUDEN, a. 2. neutr. — *el.* Som bjudit sig sjelf.

SJELFDÖD, a. 2. (om kreatur) Som dött af sig sjelf, utan att hafva blifvit slagad.

SJELFFÖRAKT, n. sing. Förakt för sin egen person, i medvetande af pligtvidrigt uppförande.

SJELFFÖRGUDNING, f. 2. Öfverdrifven beundran af sig sjelf.

SJELFFÖRGÅTENHET, f. 3. Glömska af sig sjelf.

SJELFFÖRNEKANDE, n. 4. Förnekande af sig sjelf, egna känslors, begärelsens, drifters kufvande.

SJELFFÖRSÄKELSE, f. 3. Försäkelse af egen njutning, af egen fördel.

SJELFFÖRSÖRJARE, m. 3. Gesäll, som ej arbetar på verkstad, utan hemma hos sig sjelf, för egen räkning.

SJELFFÖRTROENDE, n. 4. Förtroende till sig sjelf.

SJELFFÖRTRÖSTAN, f. sing. indef. Förtröstan till sig sjelf.

SJELFFÖRVÄLLANDE, n. 4. Eget förvällande.

SJELFGJOD, a. 2. Som man sjelf gjort, påfunnit.

SJELFGOD, a. 2. (fam.) 1) Sjelfförnöjd. — 2) Se *Sjelfklok*. — *Sjelfgodhet*, f. 3.

SJELFHERRSKAKE, m. 3. o. — **HERRSKARINNA**, f. 1. Ensam och oinskränkt herrskare, herrskarinna. Jfr. *Autokrat*.

SJELFHÄMD, f. sing. Hämd, som man sjelf, utan att anlita rättvisan, utkräver.

SJELFHÄMNARE, m. 3. Den, som sjelf utkräver hämd för liden oförrätt.

SJELFJÄF, n. 3. Förklaring, hvarigenom man jäfvar sig sjelf.

SJELFKLOK, a. 2. Som har öfverdrifvet hög tanka om egen klokhet, icke vill taga råd af andra. — *Sjelfklokt*, adv.

SJELFKLOKHET, f. 3. Öfverdrifvet hög tanka om egen klokhet.

SJELFKRAFD, a. 2. o. **SJELFKRAFDT**, adv. Se *Sjelfmant*.

SJELFKRÄNKNING, f. 2. Se *Sjelfbestäckelse*.

SJELFKÄNNEDOM, m. sing. Kännedom af sin egen karakter.

SJELFKÄNSLA, f. sing. Liflig känsla af sitt eget, isynn. moraliska, tillstånd och af de verkliga företräden, man äger.

SJELFKÄR, a. 2. Se *Egenkär*. — *Sjelfkärt*, adv.

SJELFKÄRLEK, m. sing. Se *Egenkärlek*.

SJELFLJUD, n. 3. Se *Vokal*.

SJELFLJUDANDE, a. 1. S. *bokstaf*, se *Vokal*.

SJELFLYSANDE, a. 1. Säges om fixstjerner, emedan de lysa af eget ljus.

SJELFLÄRD, a. 2. o. s. Som förfärfvat sina kunskaper utan undervisning af andra. — *Syn.* Autodidakt.

SJELFMANT, a. 1. o. adv. Af egen, fri vilja. S. *bekännelse*. S. *göra något*. — *Syn.* Frivillig, Sjelfkraft, Opåmint.

SJELFMEDVETANDE, n. 4. Medvetande af egen personlighet, medvetandet af vårt eget jag, tydligt åtskildt ifrån andra ting.

SJELFMYNDIG, a. 2. Se *Sjelfrådig*. — *Sjelfmyndighet*, f. 3. — *Sjelfmyndigt*, adv.

SJELFPANTA, v. a. 1. Sjelf, utan att anlita laga myndighet, taga pant för ägande fordran. — *Sjelfpantning*, f. 2.

SJELFPANTARE, m. 3. Den, som sjelfpantar.

SJELFPRÖFNING, f. 2. Pröfning af sitt eget hjerta, af egna känslor, begär, o. s. v.

SJELFRÅDANDE, a. 1. 1) Som beror endast af sig sjelf, äger att göra och låta efter godtycke. — 2) Se *Egenmäktig*.

SJELFRÅDIG, a. 2. 1) Som tager råd endast af sig sjelf, utan att vilja lyssna till andras. — 2) Se *Egenmäktig*. — *Sjelfrådighet*, f. 3. — *Sjelfrådigt*, adv.

SJELFSKOTT, n. 3. (jäg.) Benämning på sådana giller, som sjelfva genom ett skott falla djuret.

SJELFSKRIFVEN, a. 2. neutr. — *el.* Som har naturlig, obestridlig rätt till något, utan att behöfva kallelse eller val; som vid kallelse eller val ej kan förbigås. S. *representant*. *Vara s. ledamot i en komité*.

SJELFSKRIFVENHET, f. 3. Egenskapen att vara sjelfskrifven.

SJELFSPILLAN, f. sing. indef. Sjelfmord.

SJELFSPILLING, m. 2. Sjelfmördare.

SJELFSTRIDIG, a. 2. Stridig med sig sjelf. — *Syn.* Inkonsequent. — *Sjelfstridighet*, f. 3. — *Sjelfstridigt*, adv.

SJELFSTÄNDIG, a. 2. Som beror endast af sig sjelf; som ej låter leda sig af andra. *Göra sig s. Vara s. i sitt handlingsätt. Ett s-t handlingsätt*. — *Syn.* Oberoende, Oafhändig, Sjelfrådande, Sjelfrådig.

SJELFSTÄNDIGHET, f. 3. Oberoende af andras vilja; frihet ifrån andras inflytande. — *Syn.* Oberoende, Oafhängighet.

SJELFSTÄNDIGT, adv. Med sjelfständighet, på ett oberoende sätt. *Handla s.* — *Syn.* Oberoende, Oafhängigt.